

Kynttilänpäivä on saanut nimensä tavasta siunata kirkossa vuoden aikana käytettävät kynttilät. Kynttilöiden valo kuvaa Kristus-valoa eli häntä, joka antaa tulevaisuuden ja toivon kaikenikäisille, vanhoille ja nuorille.

Valon vastakohta on pimeys. Moni kokee tänäkin päivänä elävänsä pimeydessä, jota mikään valo ei valaise. Ei kukaan ole tuonut toivon kynttilää hänen luokseen. Tänään alkava yhteisvastuu keräys muistuttaa meitä jälleen joistakin ihmisistä, jotka eivät saa tarpeeksi valoa elämäänsä, vaikka se olisi meidän mahdollisuus antaa.

Me ihmiset elämme usein niin kaukana toinen toisestamme, ettemme näe ja tunne heidän elämäänsä ja emmekä muista etsiä Jumalan tahdon tietä.

Kastetoimituksessa tänäänkin sytytän tällaisen kynttilän, jota kutsutaan kastekynttiläksi. Kynttilä sytytetään sen jälkeen, kun lapsi, nuori tai aikuinen on kastettu. Kynttilän sytyttämisen yhteydessä sanon seuraavat Jeesuksen sanat:” Minä olen maailman valo. Se joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo. ”

Jeesuksen sanat kertovat, että pimeytemme syttyy valo, kun seuraamme häntä. Samalla tavalla kuin pimeään huoneeseen sytytetään kynttilä, sen valo loistaa

pimeässä ja sen avulla voi löytää sellaista, mitä pimeys estää näkemästä. Tästä valosta kertoi äsken kuultu evankeliumi.

Mitä on pimeys, jossa Raamatun mukaan vaellamme. Usein Raamatussa puhutaan pimeydestä silloin, kun ihminen toimii Jumalan tahtoa vastaan. Silloin ihminen kulkee pimeässä. Pimeys voi tarkoittaa myös sitä, että ihminen kokee kärsimystä ja kyselee sen edessä lohdutusta Jumalalta.

Simeonin pimeys oli ehkä kaikkea tätä ja lisäksi sitä, että hän näkee ympärillään valloittajan viemän maan, maan jonka Jumala on luvannut kansalleen. Nyt vanha Simeon näkee edessään lapsen ja tunnistaa lapsessa vastauksen kaikkeen pimeäänsä.

Voit kysyä, miten se oli mahdollista? Luonnollisin silmin se ei olisikaan mahdollista. Ihminen katsoo ja näkee sillä tavalla kuin ihminen tekee: kaksi vanhempaa, jotka ovat tuoneet lapsen temppeliin. Ihmisen näkökyky on Raamatun mukaan vajavainen. Toki näemme silmillämme sen, mitä silmillä voi nähdä, mutta Jumala kutsuu katsomaan uudella tavalla, katsomaan ikään kuin sisäisillä silmillä.

Silloin meille valkenee joku uusi näkökulma, jota tavallisella näkökyvyllämme emme näkisi. Uuden näkökyvyn meille antaa Jumala, Pyhän Henkensä välityksellä. Simeonin yllä oli Pyhä Henki. Ja Simeon näki pelastuksen valon. Tässä lapsessa hän näki tulevaisuuden ja toivon valon kaikille ihmisille maailmassa.

Tätä valoa ja toivoa kaivataan kaikkialla maailmassa, tulevaisuutta ja toivoa, ei vain köyhissä maissa vaan myös keskellä yltäkyläisyyttä täällä Suomessakin. Tänään alkavan yhteisvastuukeräyksen tarkoituksena on olla toivon viejänä niin Suomessa kuin muualla maailmassa. Sillä jokapäiväinen leipä on ihmisarvoisen elämän perusedellytys. Miljoonien ihmisten kohdalla karu totuus on kuitenkin se, että ruokaa ei ole riittävästi.

Suomessa Yhteisvastuukeräyksellä tuetaan taloudellisesti vaikeassa tilanteessa eläviä ihmisiä yhteistyössä Kirkon diakoniarahaston ja paikallisseurakuntien kanssa.

Suomessakin voi tapahtua niin, etteivät rahat riitä. On jouduttu esimerkiksi sairauden, pitkittyneen työttömyyden tai yllättävän elämäntilanteen vuoksi kohtuuttomiin vaikeuksiin.

Seurakunnissa yhteisvastuuvainoin pyritään tuomaan välitöntä

helpotusta vähävaraisten ihmisten arkeen esimerkiksi ruoka-avun kautta.

Merja on aivan tavallinen suomalainen. Hän työskenteli hoitoalalla ja eli hyvää elämää perheensä kanssa. Yllättävä sairastuminen ja leikkauksien kierre vei kuitenkin suomalaiselta Merjalta työkyvyn. Sitä seurasi avioero pitkästä liitosta ja yhtäkkiä Merja huomasi pudonneensa yksin tyhjän päälle.

Työkyvyttömyyseläkkeellä arki osoittautui yllättävän tiukaksi. – Pakollisten menojen jälkeen tililleni saattoi jäädä 1,35 euroa, jolla olisi pitänyt pärjätä seuraava kuukausi. ”Enhän voisi ihan ilman ruokaakaan elää. En ollut koskaan ajatellut, että näin voisi käydä minullekin. Äitinä minua surettaa eniten se, kun 18-vuotias poikani pyytää minulta rahaa, ja minun on pakko sanoa, etten voi antaa, koska rahaa ei ole. Se tuo kyyneleet silmiini. Kyllä nuoret tarvitsevat taskurahaakin”, Merja kertoo.

Lopulta Merja kääntyi seurakuntansa diakoniatyön puoleen. Hän ei ollut oikeutettu toimeentulotukeen ja mistään muualta ei apua saanut. – Se pelasti minut.

Sain seurakunnalta ruokakasseja, joiden avulla selvisin yli pahimmista tilanteista. Jos tällaista apua ei olisi ollut, en tiedä, miten olisin pärjännyt. Nyt Merja on saanut taloutensa tasapainoon. – Vaikka tiukkaa on edelleen, olen oppinut selviytymään.

Ulkomailla yhteisvastuuvoin autetaan katastrofien ja konfliktien aiheuttamissa hätätilanteissa pahiten kärsineitä ihmisiä. Heille turvataan muun muassa riittävän ravinnon ja puhtaan veden saanti sekä mahdollisuus terveydenhoitoon, majoitukseen, lasten koulunkäyntiin ja perheiden toimeentuloa parantavaan koulutukseen. 5 eurolla saa siemenseoksen jaettavaksi neljän perheen kesken ja niin perheen ruokatalous kohenee, 7 eurolla saa maanviljelys koulutuksen yhdelle henkilölle. 15 eurolla saa perustyökalut pienviljelijälle. Avun vie perille Kirkon Ulkomaanapu yhteistyökumppaneineen kohdemaissa.

Meille on siis annettu yhteisvastuu tehtävä. Tuntuu, että joka vuosi siinä herää vanhaan, mutta monella tavalla uusiin näkökulmiin, kun katsoo maailmaa ympärillämme. Nämä ihmiset tulevat ikään kuin lähemmäksi taas jälleen kerran.

Kumma juttu, että heidät, joilla menee huonommin, on helppo unohtaa keräysten välillä. Oma elämä on lähempänä. Voihan sekin olla välillä pimeää, mutta omat tarpeet kulkevat aina edellä. Niin me taidamme kaikki tarvita Pyhää Henkeä, joka avaa silmämme näkemään oman itseni ja toiset, monta kertaa uudella tavalla. Jos me tarvitsemme toivon ja tulevaisuuden, niin hekin tarvitsevat. Sellaista on Jumalan armo. Hän avaa silmämme näkemään, millaiseen toivoon meidät kaikki on kutsuttu.

pastori Päivi Liukkonen